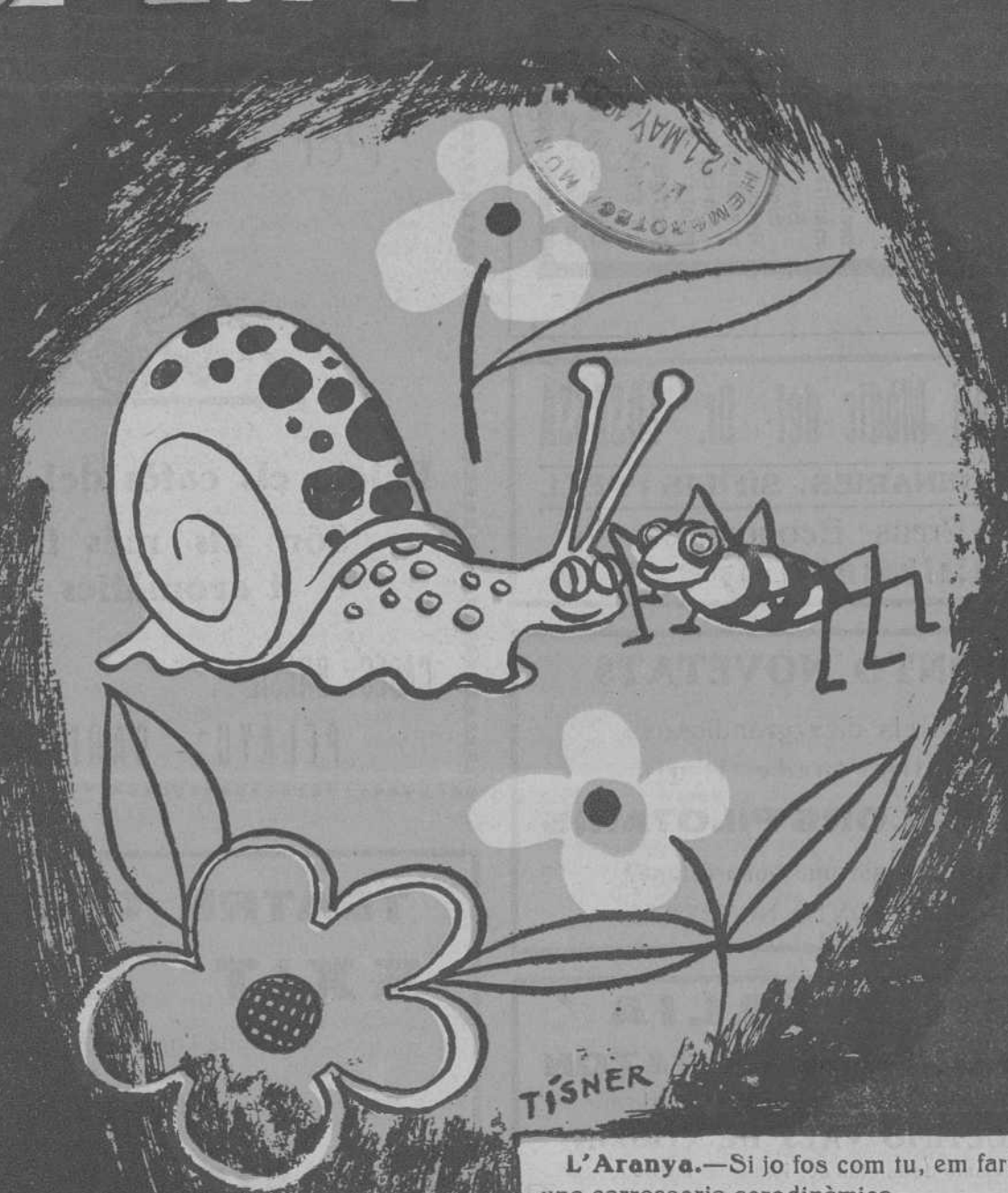

33/3

Número blau de L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

L'Aranya.—Si jo fos com tu, em faria fer una carrosseria aerodinàmica.

El Cargol.—Què vols que et digui, no m'agraden les velocitats.

20 cèntims

QUARENTA ETERNA
FEROTYL
 Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
 (MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixani estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glándules intersticials. Producte pífu-riglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfuro, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
 Alt de Sant Pere, 60 - BARCELONA - Telefon 18631
 Preu: 21'75 ptes.

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA
VIES URINARIES, SÍFILIS I PELL
 Preus Econòmics
 De 11 a 1, 1 de 5 a 7 - Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

FRONTO NOVETATS
 Tots els dies grandiosos partits tarda i nit
ELS MILLORS PILOTARIS
 Voleu passar una bona estona?
 Aneu al FRONTÓ NOVETATS

CINE TALIA
SINFONIA DE CORAZON
 en espanyol, per Claudette Colbert
EL ULTIMO VALS DE CHOPIN
 visió de la vida del immortal músic
AMOR SUBLIME
 per Richard Wiechs
REVISTA I DIBUIXOS

CASA
ARTERO

REGISTRADA

Presenta als seus clients els
PREUS MES REDUITS en mà-
 quines de tallar cabells.

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) **BARCELONA**

Cafés del Brasil
 Per tot Espanya

Exigiu els cafès del Brasil
 Són els més fins
 i aromàtics

CASES BRASIL BRACAFÉ
 PELAYO - CARIOCA

TEATRE COMIC
EXIT EXIT

de l'opereta bufa original de
 Ramos de Castro i Mayral
 música de PABLO LUNA

Al cantar el gallo

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Arrepentides, 8 - Telèf. 21361
BARCELONA

Fora de Barcelona:

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

MES DE MAIG, MES DE MARIA

UAN érem petits, — d'això ja fa molts anys! — es cantava molt una cançó que havia fet popular una noia que li deien la «Fornarina». (Hem dit una noia i hauríem pogut dir un dimoniet); Aquesta cançó asseverava que:

la primavera
la sangre altera...

Es deurà a l'alteració de la sang les coses que avui ens passen? Ens hem aixecat amb unes ànsies «locas» (com diuen els autors teatrals de gran èxit), de cridar «viva la Ceda»! i d'anar al camp a collir margaridoies. Quin goig! I consti que, fins que el sol ha estat alt, les nostres «divines impaciències» no han trobat el costat pràctic de la cosa. De primer tot era imprecís com aquella «boirina que llença el riu; sí, el riu». Volem llegir el «Patufet» i els versos de qualsevol mossèn floraler, des de Mossèn Navarro a Mossèn Geis. Després, junt amb les ganes de menjar-nos una costella a la brasa, ens hem perdut en cogitacions d'un ordre més pràctic. I ens hem dit: «fem-nos blaus: no n'hi ha gaires i això porta molts avantatges!»

Avantatges?

Poder escriure sense por a la censura, vendre més!, ésser declarats d'utilitat pública i qui sap si a candidats a una subvenció; poder tenir tractes amb gent fina; preparar-nos una bona vellesa i poder servir indulgències plenàries als nostres llegidors; anar al cel, etc., etc.

Oh, el mes de maig, mes de Maria que ens ha portat aquesta eufòria blava, d'una blavor d'horitzò, de xinella de la Ventafocs, i de camisa patriòtica!

Sí, sí, ens volem fer de la CEDA, volem anar a missa cada matí (i que es vegi que hi anem), volem ésser cordonistes de qualsevol de les processons de Corpus que es preparen.

De moment ja hem pres el color blau.

Dintre poc organitzarem un concert

També es cantarà en aquest concert «Soldats de la salvació» i «Ruja el Inferno i breme Satan».

Hem trobat el nostre camí!

L'ESQUELLA procurarà de treure's del damunt la sentor de sofre que avui fa, i de llençar un perfum (el seu), que anirà batejat amb l'escaient títol de «Brisas borbòniques» o amb l'altre títol, no menys escaient, d'«Efluvios del Franco-Condado».

Després obrirem una secció, que pensem oferir a Mossèn Tusquets, contra la maçoneria. Qui ens doni l'adreça d'un maçó rebrà una quantitat «para sus alfileres». També li demanarem que es faci retratar i que ens enviï la fotografia.

Uns entrefilets vistents divulgaran entre els nostres

afavoridors pensaments sublins —(els darrers que els surtin)—, dels senyors

que, en aquests moments de deliquescència blava, sentim no recordar.

Publicarem les «Flors Naturals» de tots els Jocs que organitzi la Lliga arreu de Catalunya.

Una secció: «Flos Sanctorum» explicarà amb tots els pèls i senyals la història dels sants i santes de la setmana.

Obrirem una subscripció per costejar els estudis de la carrera de capellà que pensa acabar el futur Mossèn Brunet.

De folletó donarem una novel·la inèdita de donya Urraca Pastor: «Flabiola». El segon folletó serà de la Llum Morales

Res de marxisme; tot marxa de Càdiç!

Repartirem cabeces de lliri als nostres simpatitzants: volem que Catalunya, i, si és possible Espanya, es converteixi en un immens camp de lliris: lliris blaus, blancs i grisos, lliris d'aigua, lliris de sant Antoni, lliris de Florència, i

Donarem conferències sobre «el catecismo y los políticos». Aquestes no seran suspeses.

Organitzarem torneigs a la «vieja usanza» i farem una activa propaganda a favor dels llibres de cavalleria.

També propugnarem per l'ús del títol nobiliari que hom tingui, àdhuc si és títol papal. En aquest mes de maig, mes de Maria, i en les nostres hores blaves, sentim la grandesa de dir-se don Belofronte de los Camargo-Chinchilla, Palo-Santo, Amuntegui de los Calatravas Blancos i Sobrino de los Ríos. Que vingui l'intrèpit que ens pugui desmentir que això fa més efecte que l'estel·la fugaç de la llum de colors d'un coet volador!!

Procurarem conservar tot el que fou, és i serà la nostra crosta característica. (Això de crosta vol dir tradició.) Vist que cada dia anem més bé, el nostre lema serà un lema emmanllevat a l'Eugeni d'Ors, l'exgeni de Catalunya. (Ho diem per si no el recorden.) El lema de l'Eugeni d'Ors era: «Santa Continuació». Aquest lema portà el nostre gran «pentadacàgon» a la redacció d'«El Debate». A nosaltres sospitem que ens hi reblarà que és més que portar-nos-hi.

Hem parlat d'«El Debate». Recomanem als nostres llegidors la subscripció de tan orientador diari. També recomanem el «Ya».

Un jesuïta (per ara no en tenim cap d'amic, però ja en tindrem) orientarà a nosaltres i als nostres llegidors sobre «El que cal fer per a començar a gaudir del cel en la terra».

Entre els fervorosos d'aquesta secció hi rifarem uns abonaments per menjar xocolata amb secalls de frase

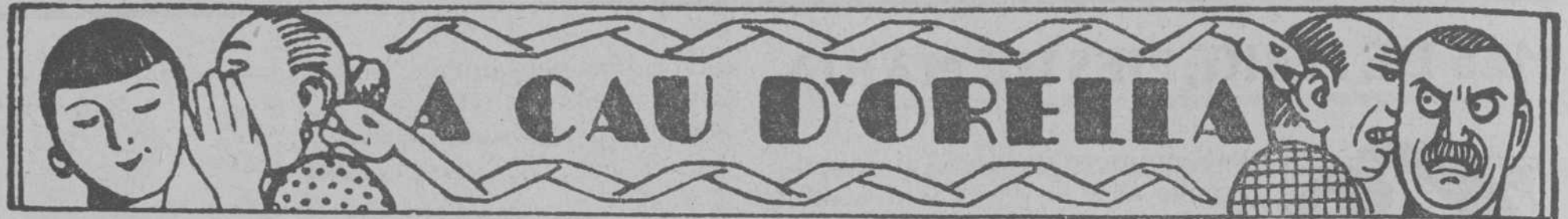
o matons de Pedralbes amb «pets de monja», dolçor molt lloada.

Aquests, i molts altres que callem, són els nostres projectes per al futur.

Tocats per la gràcia, repudiem un ahir i penetrem a un demà «cedenyo» que vol dir de la Ceda, un demà

molt esperançador per al qui el sàpiga administrar.

Fem vots perquè la blavor que ens fa somniar, passi de somni blau d'un número d'ESQUELLA del mes de maig, mes de Maria! «Santa Continuació!» I de cara a les garrofes, naturalment, de cara a unes garrofes blaves.

COSETES BLAVES

Un xofer amable

Un ex-regidor agafa un taxi a l'entrada del Passeig de Gràcia, entrant pel carrer de Salmeron. I diu al xofer:

—«Porti'm a la Plaça de Catalunya».— Cal advertir que l'ex-regidor va acompanyat d'una senyoreta.

El xofer, trico-trico, tirà Passeig de Gràcia avall i entra per l'Avinguda del 14 d'Abril.

—«Li he dit que em porti a la Plaça de Catalunya»— crida l'ex-regidor al xofer.

El xofer va tirant avant per l'Avinguda del 14 d'Abril, sense fer-ne cas.

Oli en un llum! El xofer rectifica i emprèn directe el viatge envers la Plaça de Catalunya.

Un que ignora la batalla de Clavijo

¿Vostè no coneix la batalla de Clavijo? Sembla mentida!

Fou l'any 834, segons uns, i l'any 819, segons altres. Abb-der-Rahman, emir de Còrdova, reclamava al rei de Lleó Ramir I, el tribut de les cent donzelles (aquests morots!). El rei Ramir I (un rei molt pietós i que es feia càrrec del que eren cent donzelles) no les hi volia donar. Però el rei Ramir no sabia com plantar cara. Un dia feia oració. (L'oració sempre ha estat molt eficaç. La història ho diu.) A mitja oració el rei va veure un núvol blau (el nostre color!). El núvol, a poc a poc, prengué la forma de Sant Jaume

Naturalment, amb una ajuda de dalt, el rei es va sentir fort. I va plantar cara als àrabs en un lloc dit Clavijo. L'ombra blava (sant Jaume), muntat en un gop blanc (el cavall), (bonica combinació!), va fer molta feina. Sant Jaume, donant proves d'un heroisme frenètic, va matar 70.000 moros. (Cap tenia cap.) La batalla va guanyar-se

Sant Jaume fou, durant gairebé dos segles, ministre la Guerra al Paradís. També havia estat, fins ara fa poc, patró d'Espanya!

¿Serà possible que existeixi el qui ignora la batalla de Clavijo?

Un sopar blau

El gran pianista Juli Pons ha estat homenatjat.

Uns vegetarians —amics i devots del pianista— van dedicar-li un sopar «frugívor-trofològic» al Restaurant Vegetarià, seu del vegeterianisme. Fou una mena de sopar blau per l'espiritualitat, una mena de sopar sense censura. Ara que per les herbes engorjades fou un sopar «frugívor-trofològic», o sigui un sopar verd, forrat del blau.

—¿Què és això de frugívor-trofològic, pregunteu?

—No ho sabem ben bé, però ens sembla que és una cosa d'època!

L'admirem molt!

Es tracta d'un senyor que es diu A. de Falgairolle i que escriu «coses d'Espanya» als diaris francesos. Aquest tal A. de Falgairolle és dels nostres: vull dir «blau»: el que significa que és d'aquells nostres que abans de la «blavor» de l'ESQUELLA no eren dels nostres.

El tal Falgairolle, en «Le Dictionnaire du mois» de «La Revue des Vivants», fa grans descobriments. En parlar de Ventura Gassol explica que Gassol ha escrit un drama a la presó: aquest drama es diu «Nadal» i és de tendències socials. I aclara, el Falgairolle, amb referència a Ventura Gassol: —«Es sabut que, compromès el poeta per amistats barroeres, fou empresonat després dels esdeveniments d'octubre a bord de

La redacció de L'ESQUELLA lluint el vestit especial que s'ha fet per sortir en aquest número extraordinari.

(No és fotografia Manassé.)

l'«Uruguay», ancorat davant del port de Barcelona.»
Quin mal fan les «amistats barroeres»!

Malgrat admirar-lo no hi estem conformes

Aquest tal Falgairolle —i això que és dels nostres— no ens convenç del tot quan parla de política.

Documentat per «un escriptor jove, doblat de filòsof el tal Falgairolle explica una gran reacció bicèfala hispànica, una reacció immensa, el cap de la qual és el noi Primo de Ribera.

Reconeixem la immensitat d'aquesta reacció i les incontables simpaties que Primo de Ribera, junior, desperta. Amb el que no ens avenim és amb els comentaris que fa el Falgairolle amb referència a l'actual conjunció radical-cedista. El Falgairolle diu que semblant conjunció ha estat soldada amb un vesc fet de caritat catòlica i de corrupció de l'ideal humanitarista francmaçó. Ni la soldadura autògena! També segons el Falgairolle un catolicisme retrògrad i un radicalisme anticlerical no fan bona barreja. Són una barreja «cruel i sense força», segons ell.

I ara! És veu que aquest senyor desconeix la modernitat del cocktail i la seva glòria embriagadora! ¿Què volia el tal Falgairolle? ¿El catolicisme nou de Primo de Ribera, junior?

Tot vindrà, Falgairolle Els cocktails són uns aperitius magnífics abans dels grans àpats.

La cançó del cercle viciós

(Escrita expressament pel nostre número blau.)

- ¿Què fas, Anton?
- Aixafo grava!
- ¿Per què aixafes grava?
- Per guanyar diners.
- ¿Per què vols guanyar diners?
- Per atiparme de mongetes.
- ¿Per què vols atipar-te de mongetes?
- Per tenir força.
- ¿Per què vols tenir força?
- Per trinxar grava!

TÍSTER
10 ANYS

Mare! Avui, a l'escola, ja m'han deixat escriure amb tinta!

Petites notes

1.—Hauríem volgut publicar el retrat del General Fanjul, sots-secretari de Guerra. No ens ha estat possible trobar el clixé.

Direm però —i serà com si publicuéssim el retrat— que el General Fanjul és barbaccerrat, que té uns ulls molt expressius, i que es fa simpàtic al primer cop d'ull. També es veu en la fesomia del General Fanjul que és un home enèrgic i un enamorat del seu ofici.

Homes així són els que ens manquen.

2.—Veiem amb molt de gust que el senyor Pic i Pon es preocupa molt de la moral. Ja era hora que la ciutat trobés el seu moralista.

3.—Ens plau molt la suspensió de la conferència del senyor Carles Pi i Sunyer.

Després de les eloqüents paraules del senyor Cambó, el mateix dia ¿hi podia haver un barrut que s'atrevis a parlar?

Es com si quan Caruso cantava «Els pescadors de Perles» qualsevol tenoret s'hagués atrevit a cantar vora d'ell «Los Gavilanes».

4. Les sogres dels redactors de L'ESQUELLA ja s'han inscrit en els Seccions de dames catequístiques que aquest estiu han de vetllar per la moralitat de les platges.

5.—¿No es trobaria mitjà perquè don Manuel Azana no parles a València? Ho demanem per l'interès de neòfits que sentim pel partit que acabem d'adoptar.

6.—Els empleats municipals temporers que han entrat a darrera hora seran, segons es diu, fets de plantilla dintre de poc.

També, segons es diu, els temporers que fa tres i quatre anys que fan de temporers, quedaran posposats als de la darrera fornada.

Justícia corrent, hem de confessar que no ho és, però justícia política, sí.

Com a tal, doncs, ens hi atenem!

Dos segles de glòria militar

Organitzat per la «Sabretache», una societat fundada per un petit grup de militars, d'historiadors i d'artistes, presidits pel general Bracard, s'ha inaugurat a París, en el pavelló de Marsan, una exposició extraordinària. El comte Lluís d'Harcourt, que l'ha batejada, en diu: «Dos segles de Glòria Militar».

L'exposició conté des del retrat de Lluís XIIIè, pintat per Philippe le Champaigne, fins a les banderes de Marengo.

¿Seria possible d'organitzar entre nosaltres una cosa semblant? Oferim la nostra iniciativa a les Autoritats locals.

Quanta desferra radiant podria tancar el nostre museu de «Dos segles de Glòria Militar»!

I caldria veure com els guardarrobes, que pot semblar una exposició semblant, esdevindrien vius: xilabes, banderes, vestits de granader i d'húsar, canons,

**Aquest número ha estat
visat per la censura**

el retrat d'en Prim a Tetuan, els penons de seda verda agafats als fills del Profeta, trofeus de batalles ultramarines, etc., etc., etc.

Quin museu no seria el nostre! No ens hi volem entusiasmar, car, portats pel lirisme que l'evocació ens despertaria, seriem capaços d'inaugurar la nostra nova etapa amb un poema amb vint estrofes que es podria

Elogis

- 1.—Es un gran orador; ningú no l'escolta.
- 2.—Ha tingut tots els projectes, que havien tingut els altres.
- 3.—Ha fet «córrer» els diners de per tot on ha passat: l'han nomenat «amo» de la Hisenda Pública.

4.—Es Governador. Sinó més ases, n'hi ha hagut d'altres que ho eren tant com ell.

5.—Venia peix i va fer fallida. Era Conseller Municipal.

6.—Com autor dramàtic no serveix, però sap fer ploure.

7.—Era adroguer. Sense estudis ni preparació, s'ha convertit en gran periodista.

8.—Cria els fills grassos només explicant-los sopars.

9.—T'explica un viatge per mar amb tanta realitat que fins aconseguix que et maregis.

10.—Dóna uns cops de puny tan forts que amb les estrelles que veu el qui els rep, ell hi encén la cigarreta.

11.—Tenia una gran preparació de Governant: havia estat repòrter de curses de braus.

GLOSSARI

D'AQUEST MON A L'ALTRE I VICEVERSA

Tenim un amic que, a estones de lleure, que són les més, fa d'espiritista. Diem que en fa i no pas que en sigui, perquè no hi té gaire arrelades les conviccions i de l'esperitisme n'aprofita o en gaudeix la fantasmagoria, alhora que satisfà el seu instint xafarder, en evocar gent de l'altre món.

Aquesta distracció el conhorta de l'obligat abandonament, per prescripció facultativa, d'aquelles llargues i diàries assentades amb amics de la seva mateixa corda a l'entorn d'una taula del Petit Pelayo, on també s'evocaven i abocaven esperits, però de més cos, graduació i consistència que no pas els qui vaguen per l'espai amatents a respondre amb senyals de telègraf Morse al primer tranquil que els demana per a fer-la petar una estona.

Del nom «Petit Pelayo» que duia l'establiment on el nostre amic espiritista feia les seves libacions abans que el païdor se li convertís en una merenga, en va agafar una predilecció, que quasi era mania, pels es-

perits més capitostos o sigui pels personatges més importants de la història d'Espanya.

Per a entendre'ns, no hi ha com la gent de casa, deia convençut. I vinga evocar Fruelas, Viriatos, Pelayos, Feijoos, Pinzones i altres glòries per l'estil que el nostre home trobava en un manual d'història d'Espanya que havia passat a estudi, el qual, junt amb la quotidiana lectura del «Ciero», constituïa tot el seu bagatge de curiositat literària.

Es donava el cas, però, que molts dels cridats no compareixien pel motiu, com pogué averiguar, que els uns no havien existit més que en la imaginació dels historiadors i els altres perquè es trobaven reencarnats en éssers de carn i ossos que continuen la història d'Espanya.

Naturalment, la dèria de l'espiritista hauria estat incompleta sinó hagués demanat amb tots els sentits posats damunt la taula dels trucs, la presència de l'esperit d'Isabel la Catòlica, de les glòries que consten en l'himne de Clavé, com deia amb excessiva franquesa que un intens fervor patriòtic dissimula.

Ell vinga demanar Isabel, i Isabel no compareixia. De vegades sortia la segona, però ell volia la primera. Un esperit de l'època, compadit per la insistència del demanaire (així ho resaven a copets els peus de la taula màgica), va assabentar-lo que l'esperit d'Isabel I no estava presentable pel motiu que s'havia reencarnat en un home que reunia totes les excel·lents condicions desitjables per a contenir un esperit de tant de mèrit. I Déu va triar un home i no pas una dona, entre altres raons, per tal de revaloritzar el paper del «consorte Fernando», qui, en el seu temps, havia fet un trist paper.

Així ho van contar al nostre amic, i nosaltres ho reportem com una curiositat de recurs, car podria ésser molt bé que tornant a costums antics, l'esperit de la beguda li hagués jugat una facècia.

Van dir encara més coses a l'amic espiritista. Que aconseguiria l'acompliment estricte del testament d'Isabel la Catòlica;

la unitat peninsular, l'obra mestra de la gran reina, i qui sap si encara tornarem a conquistar Amèrica i treure novament els jueus...!

Per tal de dur a terme aquest programa —sempre segons confidències del nostre amic— així com Isabel

va fer prometença de no mudar-se la camisa fins a conquerir Granada (i el seu successor i continuador espiritual ha promès de man-

tenir certes aliances fins arribar a la terra de promissió. Fet i fet, tot això no fa pas mal a ningú.

PANICAL

Cronòmetre

DESPRES DE VEURE EL SUNDERLAND

Ha passat el Sunderland per Barcelona i els esportius que vam tenir la satisfacció de veure la lliçó de futbol que els mestres de l'equip professional anglès ens van donar en tots els aspectes, sortim de l'estadi de Montjuïc amb l'amargor que ens produï la desfeta de l'equip català i la manca de col·laboració per part del poble esportiu a l'obra de la Mutual, però satisfets de la revelació que havia estat l'exhibició del professionalisme anglès, professionalisme veritat individualment i col·lectivament.

L'equip català oposat al gran equip anglès, no era ni de molt lluny la veritable selecció dels millors homes professionals que juguen en equips de Catalunya. Se'n podia fer un altre. El resultat, però, creiem que hauria estat favorable als anglesos un xic rebaixat en importància numèrica.

El futbol anglès és sense cap mena de dubte el futbol veritat. D'Anglaterra ha sortit el joc, i els anglesos mantenen la seva escola única i no han volgut establir contacte amb altres escoles continentals per molts anys, potser per l'orgull de no enenyar tàctiques i no prodigar allò que, per ells, és una cosa pura i única que no té parió amb el que han après altres nacions d'Europa.

Els, amb el seu pulcre instint racial, han creat el professionalisme futbolístic i també l'han sabut conservar, únic, amb una disciplina, una tàctica i una severitat inviolables.

Acompanyant l'equip anglès en la seva curta estada a Barcelona vam fer-nos càrrec exacte de la rectitud dels jugadors i del règim de vida metòdica que porten, sense vicis de cap mena. Aquesta disciplina cada home se la imposa i no són exageracions tot el que respecte d'aquesta disciplina s'ha dit.

L'equip anglès del Sunderland produeix l'efecte d'un conjunt d'alumnes de pensionat, que viatgi a les ordres d'un preceptor i que aquest sigui l'entrenador.

El futbol català i amb ell tot el futbol hispànic, àdhuc amb la importància continental que ha adquirit, mentre no tingui una concepció plena del professionalisme i no el dominin certes llibertats individuals i certes indisciplines que solament poden admetre's en jugadors «amateurs», donarà com ara homes a mig fer, conjunts poc acoplats i futbolistes de tres a quatre temporades, o d'oscil·lacions continuades de forma. Homes que un dia faran un bon partit, però en tindran quatre de dolents per falta d'una disciplina i d'un mètode.

* * *

El partit de l'Estadi ha donat també una lliçó que no cal oblidar. El públic no acudí com era d'esperar per afavorir la Mutual Esportiva, i és que el públic vol espectacle per damunt de tot, sigui amb el fi que sigui.

Creiem però que acostumat que li donin gat per llebre i poc assabentat de la vàlua del Sunderland, no va fer cas de les propagandes creient-les un truc.

Ara, un altre partit amb el Sunderland, després d'aquell resultat i sabent el que val i presentant la selecció veritat de Catalunya, escollida amb uns dies de temps i ben entrenada a mitjans de setembre, abans de començar les competicions oficials de la temporada, potser tindria l'èxit de públic que ara no ha tingut.

Com nosaltres, creiem que tots els qui van veure el Sunderland, voldrien veure'l jugar amb un equip que l'obligués a batre's, i no a exhibir-se tan solament com féu el diumenge.

AQUELL

Altaveu indiscret

Els francesos poden estar contents. Després de París compten amb un altre gran nedador que ha passat davant d'aquest en poc temps i que aviat serà una de les primeres figures de la natació mundial. Parlem de Castonnet.

Darrerament va batre extraoficialment el rècord de les 200 iardas braça. En la prova oficial solament arribà a igualar el rècord, però tornarà aviat batre'l.

Els dotze apòstols fent «camping.»

Ep, ves que no el toquis! Aquest colom és l'Esperit Sant.

Nosaltres no tenim gent de cotització mundial, però comencem a tenir-ne d'internacional. Esperem que facin camí els Lapage, Sabater, Carulla i que arribi també a situar-se en primer pla, la petita Soriano.

Lepage, en els campionats socials del Barcelona, ve donant la sensació de les seves facultats extraordinàries. D'això a un rècord del món hi va una diferència gegantina, però aquests nedadors nostres d'avui, poden ésser la llavor de les grans figures de demà a mesura que la natació vagi estenent-se més i més cada dia.

* * *

Castarlenas, en el partit Espanyol-Badalona de Copa Espanya, féu un trist arbitratge permetent que els jugadors es peguessin i s'empaïessin pel camp com a esperitats oblidant el joc per lliurar-se a la puntada de peu descarada i a la boxa.

Arbitrant així és com el futbol degenera i és perd l'autoritat. Es hora que els àrbitres se'n donin compte. Caldria que el tribunal o la comissió jutjadora del mateix organisme arbitral sabés imposar sancions als col·legiats que obliden així part de la seva comesa en partits d'una tal responsabilitat.

* * *

El team de la Facultat de Medicina de Madrid és campió de rugby d'Espanya per haver vençut el diumenge darrer la selecció catalana.

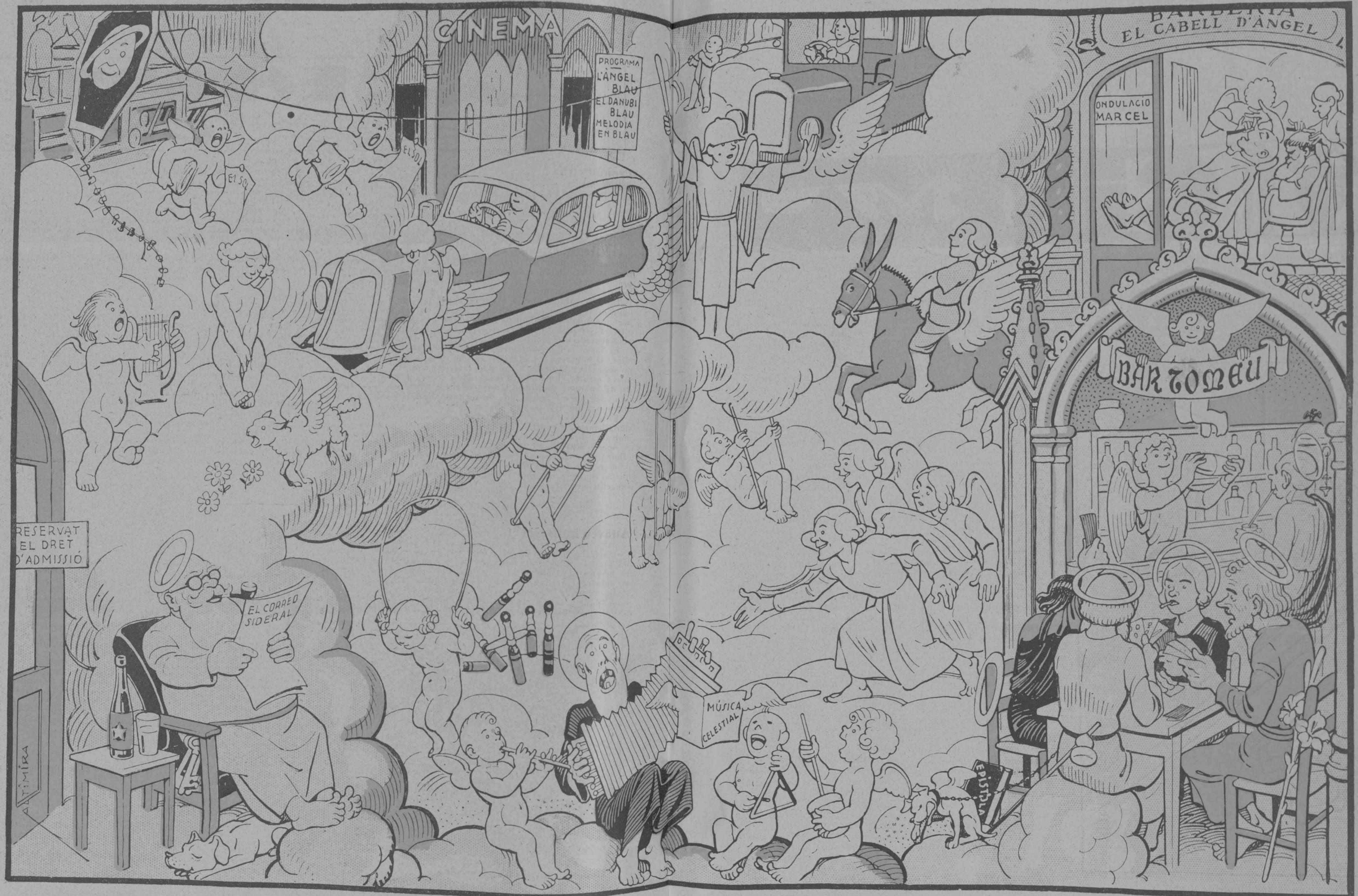
Segueix imperant la supremacia esportiva central.

* * *

Ha mort el pilotari català, Joaquím Irigoien, mentre estava jugant el dissabte, un partit de pilota al frontó Mèxic de la capital mexicana.

Irigoien, encara que de pares bascos, era fill de Barcelona i tenia actualment 34 anys.

La seva mort ha estat molt sentida per tots els esportius.

Ací pau, i allà glòria!

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA es fa ressò del dol general fent constar en aquesta plana esportiva el seu sentiment. Coneixiem particularment Irigoien i sabem que era un excel·lent cavaller així com un perfecte esportiu.

* * *

Segueixen a l'Iris els campionats «amateurs» de boxa. La Federació Catalana de Boxa en els campionats d'enguany ve assolint èxits d'organització i els plens a l'Iris Parc cada dissabte són els mateixos. Esperem que d'aquests campionats en veurem sortir els homes de categoria que la boxa catalana necessita. Van desa-

pareixent les figures velles i cal renovar l'estol dels nostres homes.

* * *

A Madrid jugaven un partit la «Peña Revuelta» i el «Club Deportivo Amistad», dos equips de tercer ordre, quan, en assenyalar l'àrbitre un penal que no va plaure a part del públic, un subjecte saltà al camp i amb una pedra copejà fortament la cara a l'àrbitre fins a fer-lo caure en terra ensagnat. L'àrbitre es troba en estat greu i té fracturats alguns ossos de la cara. Es veu que, de salvatges, n'hi ha a pertot arreu. No cal anar a veure pel·lícules documentals.

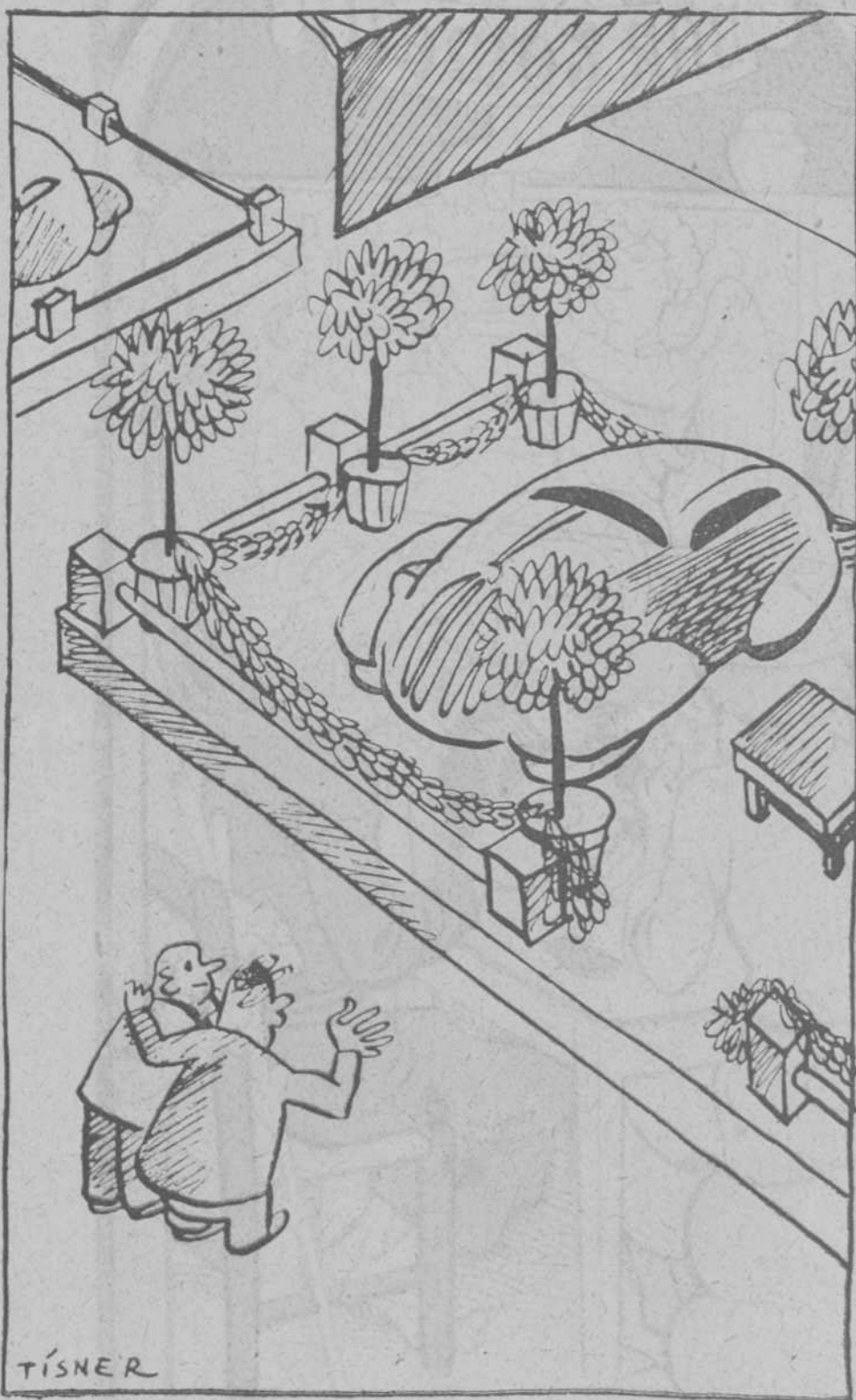

El nostre programa

Cinema moral.

Quan per alguna circumstància sigui necessari que els protagonistes d'un film es besin, l'operador posarà la mà damunt de l'objectiu, perquè el bes no transcendeixi als espectadors. Així ho hem vist fer en un centre catòlic de poble.

Un habitual d'aquest cinema comptava les clapes de fos-

TÍSNER

—Has vist quin estand tot ple de llorer?
—Sí, és l'Stan Laurel!

ca de cada pel·lícula i el temps que duraven. Quan la clapa era llarga, sabia que l'escena es descabdellava damunt d'un divan.

No volem vamps.

Proposem que es faci un noticiari divulgador dels nostres mitings. Es necessitaran comparses. Ens referim als mitings del nou partit de L'ESQUELLA. Cada tres mesos es podria fer una filmació de la sessió municipal per posarla en pla d'actualitat i recordar al poble que tenim Ajuntament.

Divulgació de les fotografies dels nostres prohoms. Si prenen els posats cesaris de Mussolini serà molt millor. Si n'hi ha algun que el llorer li vagi bé a la cara, caldrà que es retrati coronat de llor, amb permís del nostre novel·lista.

Es divulgaran per mitjà del cel·luloide les processons que es fan a Catalunya. Es tindrà present que a Berga, ultra les innúmeres processons que es feien abans, ja se'n fan de noves.

Es donarà gran importància a les trampes en les processons d'enguany.

Proposem que el senyor Bausili, preclar endegador del futur cens municipal, sigui retratat en el seu nou despatx, fora de la Casa Gran.

Es procurarà, per poder fotografiar l'abraçada de Vergara, que s'estrenyin braç amb braç els de la Lliga i els de la Ceda.

Donarem preponderància a la filmació de les curses de braus. Demanarem conferències al senyor Jalon, gran entès en aquest art. Aquestes conferències poden ésser molt educatives.

Benito Perojo serà nomenat el nostre cineasta màxim. Filmarem «El blanco que tenia el alma negra». Hi farem intervenir dues bandes militars baldament toquin bé.

Donarem més dades en el proper número.

Noves.

1.—D'una cosa molt bona teatral que es diu: «Sor Mercedes o el Sacrifici de una mujer» se n'ha fet una pel·lícula. Quan la veurem? Ja era hora que la situació ens retornés a tan «sana» literatura com la que representa «Sor Mercedes».

2.—Mercè Nicolau filmarà aviat una cinta rotulada «María Menotti o la Loca de los Andes». El trasllat cinematogràfic dels Alps als Andes serà fet pel gran crític d'«El Diario de Barcelona» en Valentí Moragues i Roger.

3.—Les dames del grup Pro-Moral patrocinen la filmació de «La ronda de las brujas». Consti que no es tracta de res que tingui relació amb la Cèlia Gámez. Aquestes bruixes són blaves, com nosaltres.

4.—Jannet Gaynor ve a Barcelona. Té molt interès per a conèixer els lleons del nostre parc municipal.

5.—La Lliga de les Nacions ha premiat amb medalla d'or la producció de King Vidor: «El nostre pa de cada dia». Actualment es filma amb gran èxit a Barcelona una cinta que duu per títol: «Deixeu-nos afaitar i que ningú no ens destorbi». L'any proper serà presentada al concurs de la Lliga de les Nacions.

ta
ca
bi
be
co
de
ve
ne
ju
i
U
en
po

llò
M
ur
vo
la
aq
so
re
E
fu
se
al
i
lle
be
qu
m
gu
Pe
fo

EXPOSICIO OPISSO

No anem a descobrir el gran dibuixant Opisso. Els llegidors de «L'ESQUELLA» el ben coneixen i admiren. Direm únicament que l'exposició que Opisso té oberta actualment a la Sala Renart (Diputació, 27) ha estat un extraordinari èxit tant de públic com de venda.

L'Opisso s'ho mereix i ens n'alegrem.

PENSAMENTS I ALTRES FLORETES

El carreter té un mingitori ambulànt i transparent.

Els bolets no solament s'assemblen als paraigües per llur forma. Com ells, també, només surten quan plou.

La Mare de Déu, quan era xiqueta, anava a costura a aprendre de lletra.

L'usurer que treballa al 9 per 100 es pot dir que té el cel assegurat. Vist de les altures, el 9 no és sinó un 6.

La nena que fa la primera Comunió és com si fes l'assaig general de la boda.

El color blau té un to blavós.

El cotxer es distingeix del xofer de taxi, sobretot, en que ell no gaudeix de l'hospitalitat del seu vehicle.

SENECA

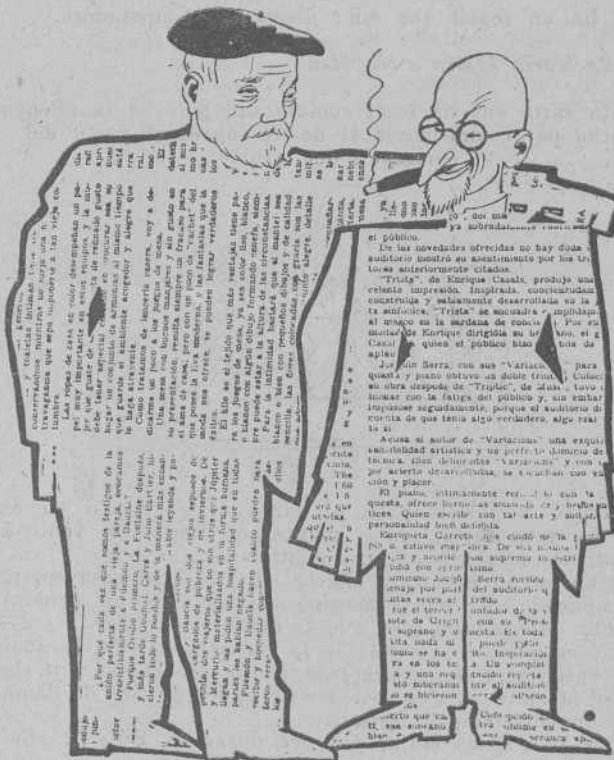
—No em copeg's més. M'ompliràs de blaus.
—Aquesta setmana rai, que no ve d'un.

LA PASTORETA

Oh! Que n'era de bella la pastoreta amb la seva faldilleta marró! Prop de la fonteta, sota dels arbres, prenia la fresca i a voltes, hi feia un son. Les cabretes, prou que ho sabien, mes, com que la gana apretava, es menjaven les herbetes i no feien soroll. Que n'era de bella la pastoreta! I com dormia! Era el son d'un àngel. Els seus ullets tanca-dets, al costat del nas i damunt de la boqueta, deixaven veure unes pestanyes llargues, molt llargues i negres, molt negres. Tenia el cabell daurat, tan daurat com el blat de juliol i com el pa de crostons, i les seves manetes blanques i pures queien mandrosament damunt la faldilleta marró. Un papalló virolat com paleta de pintor, voleiava al seu entorn i l'ombra de les seves ales li privava, encara que poc, el sol. Que n'era de bella la pastoreta!

Sota el seu peu descalç, petitó i bufó, ple de fang i d'allò de les vaques, una humil violeta pugnava per respirar. Mes ella, sabia que la pastoreta no era d'aquest món; que uns somnis de rosa la tenien prisionera dins del castell de vori de les seves tendres il·lusions. No! No seria ella qui la despertés. Abans morir ofegada que tornar a la prosa aquell blanc colom. Mes, ¡oh déus! Un escarabat de negra sotana i ànima de carbó, pujava per la seva carona sense respecte a la ninfa i sense por al papalló. Pobre papalló! Ell prou batia les seves ales damunt l'escarabat per fer-lo fugir. Endebades! El coleòpter, brut i fastigós, avançava sense fer-li gens de cas. Com plorava el papalló! I arribà al nasset de la pastoreta que dormia sota els arbres del bosc i amb les seves potes innobles i punxagudes li féu pessigolletes als forats del nas. I quines ganxotes! Pobra pastoreta bella que despertava del seu son. Com va obrir la seva boqueta en un dolç badall de deixondiment. I després, suau-ment, a poc a poquet, es separaren les seves negres i llargues pestanyes i en els seus ullets hi entrà de pet el sol. Però la pastoreta, la bella pastoreta, que dormia prop la fonteta del bosc... era guenya.

DAFNIS I CLOE S. en C.

Don Pio i don Jacinto, caracteritzats «d'homes de lletres.» han «posat» exclusivament pel número blau de «L'ESQUELLA.»

Croniqueta de la setmana (BLAVA)

Carta de Napoleó a Maria Llúisa

(Document inèdit per a la nostra edició especial)

«Mio caro amore: Avui hem acampat en un verneda moscovita. Aquí a Moscú també «vora el riu hi ha una verneda». Els meus soldats són uns grans homes: els he fet servir un cafè amb llet pels oficials; cal que es practiquin per si han de servir en algun cafè de Moscú. El meu ajudant té una cosa estranya: li ha agafat una mena de pepida del país.

»T'estimo, Maria Llúisa. Els militars estimem molt. Ai, sí! T'estimo!

»Jo m'he acadarnat. M'hauria de quedar al llit, però quan un militar arriba a Moscú no cal que badi, llamp de Déu! A Moscú! I visca l'Imperi!

»Com va el nen? Posa-l'hi damunt del front un petonet.

»Les roses del roser que vaig plantar en el test de l'eixida, ¿han florit?

»Que l'airet de matinada que assota la meva tenda plantada a la verneda de vora el riu et porti els petons que jo t'envio.

»El teu cors,

»Napoleó Bonaparte.»

(Hi ha un segell que diu: «Napoleó, Emperador».)

Carta de Maria Llúisa a Napoleó

(Aquesta carta ens ha estat comunicada pels de la «Penya Blanca» per commemorar el nostre ingrés al partit del present i del futur)

«Estimat Napoleonet, en el camp moscovita, o on es trobi: La teva carta, oh estimat espòs meu!, va venir a perfumar les meves inquietuds quotidianes.

»El nostre fill es mama molt el dit, la qual cosa em té molt capficada. No me l'imagino convertit en un general mamadits. M'estimaria més que li donés per fumar...

»Ahir vaig rebre la visita de la coronela Saville, la qual em va ensenyar a fer melmelada de figues. Si em surt, la faré per tu amb les tres dotzenes de figues de coll de dama millors que es trobin a Versalles.

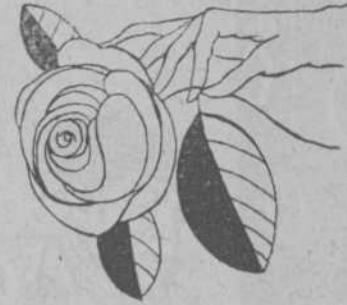
»¿Què fa l'Estat Major teu per terres de Rússia? ¿Segueixen sostenint enlaire la glòria del país?

»T'envia tres petonets i un pessic la teva noble esposa

»Maria Llúisa»

(Hi ha un segell que diu: «Maria Llúisa, Emperadriu de França».)

Recomanacions que envia als nostres llegidors l'il·lustre pensador senyor Cirera Sormamí, redactor de L'ESQUELLA, en el seu número blau extraordinari

Primera.—Es convenient, si algú de vostès va a la Sibèria, que es proveeixi de roba de llana.

Segona.—Si prenen cafè amb llet no el prenguin mai amb la boca tancada.

Tercera.—En agafar un tramvia no heu de cloure els ulls com ho feu en prendre una copa d'oli de rici.

Quarta.—Si en passar per les Rambles voleu evitar que els moixons deixin caure alguna coseta tova damunt vostre, agafeu un taxi perquè us porti a casa. I cal que no torneu a sortir.

Cinquena.—Si voleu tenir la seguretat que la dona no us enganya, no us caseu! Això va per als senyors!

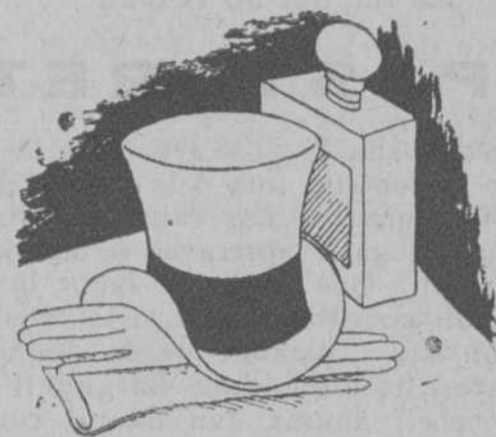
Sisena.—Ara va per les senyores. ¿Voleu evitar que els plors dels vostres fills no us desvetllin? Envieu-los al Canadà.

Setena.—Les senyoretetes que vulguin conservar la línia no s'han de lliurar a frivolitats: cal que la guardin dintre una caixa de seguretat.

Vuitena.—Als senyorets que també vulguin guardar la línia els recomanem que es posin davant d'un tramvia.

Nota de L'ESQUELLA.—Els nostres llegidors sabran apreciar l'esforç que ens costa la col·laboració del senyor Cirera i Sormamí, si tenen en compte que aquest senyor té gairebé tanta gràcia com l'Alady.

Noves sensacionals

A Sants s'ha descobert una banda de falsificadors que es dedicaven al lucratiu negoci de falsificar bitllets de tramvies.

A Sibèria s'ha registrat una gran batussa entre soldats i paisans, a conseqüència de la qual va resultar mort un transeünt, víctima d'una pulmonia agafada tot contemplant la baralla.

La premsa de Madrid comenta extensament un sensacional fet, esdevingut a un humil ciutadà de Cuenca.

Aquest ciutadà humil, víctima del fet, va arribar a la Porta del Sol i va entrar a una pastisseria. Un cop a dins va preguntar a un dependent:

—No fan vestits, ací?

El dependent, amb una gran finor, va contestar-li:

—No, senyor; ací venem dolços. Els vestits els fan a la sastreria de la cantonada!

El ciutadà de Cuenca, sense preguntar res més, va donar les gràcies i va fer cap envers la sastreria.

Nota.—El que aquest fet acabi ací en té la culpa la veritat del que esdevingué. Preguem que els nostres llegidors no en donin la culpa a la censura.

Uns afeccionats al futbol agafen un taxi i van a l'Estadi a presenciar el partit del passat diumenge.

En arribar al final del trajecte un dels ocupants del taxi va obrir la porta violentament i trencà un cristall dels irrompibles.

Hi hagué altres conseqüències no tan immediates però sí més doloroses. E' xofer exigeix deu duros pel trencament del vidre intrencable al·legant que els ocupants del taxi havien trencat el que no es podia trencar. Els ocupants protesten de la trencada dels vidres intrencables. Dos advocats radicals intervenen en l'afer. Són pregats d'intervenir-hi també un advocat de la Lliga i un de la Ceda.

En els centres policíacs es parla abundantment d'aquest afer. Una casa de pel·lícules el vol reconstruir per filmar-lo.

La Loteria de la Sort MIQUEL VALDÉS Rambla de les Flors, 12

EN EL SORTEIG DEL DIA 11 DE MAIG HA DEMOSTRAT PALPABLEMENT ÉSSER L'ADMINISTRACIÓ MÉS AFORTUNADA D'ESPANYA, ja que ha venut el billet núm. 25,533, que ha estat afavorit amb el

SEGON PREMI de pessetes

3.000,000

així com també el billet núm. 23.119, afavorit amb un premi de **12,500 pessetes**

Jugueu sempre en aquesta Administració, i sereu ric

TELÓ ENLAIRE

Noves i comentaris

Gran festa a honor de Mercè Nicolau.
Per què?

Un que assistí a l'acte, ens ho aclareix. La Mercè Nicolau, aquest dia, era un símbol i un pretext...

Ah! Conformes. Com a pretext, la Nicolau pot passar. Com a símbol..., i segons el que simbolitzi..., posem que també!

El nostre amic Josep M.ª de Peman ens ha promés d'escriure un poema èpic que commemorarà la nostra entrada pel camí recte i segur. El poema èpic portarà per títol: «La Esquella de la Torratxa y su camino de Damasco».

Estem d'enhonorabona!

Confessem que Muñoz Seca és el millor autor hispànic. Muñoz Seca prologarà una obra que preparem: «Isabel II, sus guerreros y el Padre Claret». Apo'ogia històrica, en tres actes.

Reneguem de la devoció que sentiem per Millàs-Raurell i Carme Monturiol. Ep! Són immorals.

Ens proposem organitzar una Passió d'Olesa a la Plaça de Catalunya.

La farem passar per la Gran Via i l'apoteosi es farà a les fonts lluminoses de Montjuic i vora la portentosa i monumental font de la Plaça d'Espanya.

Santa Teresa, Ramon Llull, Tirso de Molina, Pilar Millan Astray, Quevedo, Moreno Torroba. Aquests són els noms

que immortalitza la nostra gran font simbòlica i monumental. Potser ens ha escapat algun nom que no hi és. El nostre fervor per la causa que hem adoptat fa que ens sembli que hi haurien d'ésser.

¿Quina posició adoptarem davant de la revista madrilenya?

Ho preguntarem al nostre confessor.

Com a precedent ens servirà el recordar que el Senyor hi era molt afeccionat i que per les altes esferes s'escoltaven amb molt de gust els contes bruts de l'Esperança Iris.

El Pare Laburu ens ha promés, per a ésser representada en sessió «Esquella de la Torratxa» la seva tragicomèdia «El toro y el padre de familia», segona part de «Los semidioses». Les ràdios de la ciutat patrocinaran la representació, que anirà a càrrec de la Tarsila Criado i de l'actor Bruguera, abans molt admirat en el vodevil de l'Espanyol i tocat avui, com nosaltres, per la gràcia.

Llegiu la «Fulla Dominical» de la vostra parròquia. Us farà més profit que anar al teatre.

Aneu als sermons del mes de Maria; us convé més que anar al teatre.

Seguiu els mítings que es donen en pro de la nostra causa (per sort no se'n donen contra); veureu més bons actors que si aneu al teatre i sentireu les coses que mai no arribareu a escoltar en el teatre.

Per celebrar el retorn dels locals escolars als jesuïtes tan justicierament decretat— es preparen unes grans representacions de misteris antics: «El dimoni negre», «Les banyes amagades». Els papers de dona —retornant a les bones habituds passades—, seran representats pels més joves seminaristes del nostre seminari.

Proposem una inspecció als nostres music-halls. I proposem una setmana d'horrors...

Uns conferenciants ben escollits indicaran al públic l'escàndol de donar publicitat a coses que únicament poden fer-se en cambra tancada.

Alguns autors catalans dels de més voga, vist el corrent actual es proposen passar del rosa que feien, al blau que faran. Divertiran edificant i exemplaritzant. Se'ns diu que l'autor de «Miss-Thery» —en col·laboració amb un altre autor—, estan escrivint «Miss Hija de Maria».

No els regatejarem els aplaudiments.

Demanem a Raquel Meller que ens canti el cuplet «La Monjita». En aquest cuplet el mestre Guerrero —també dels nostres—, gairebé l'ha escrit en cant gregorià.

Hem començat una novena a Sant Pancràs demanant que surti, en català, el digne plasmador de l'hora actual a l'escenari.

Balls russos. De Rússia —d'avui endavant— no en volem saber res. Hom pot comprovar, però, que si aquests balls russos (diverteixen tant l'elegantíssima concurrència lligaradical, que honora la sala del Liceu amb la seva presència, és pel que tenen de Montecarlo i pel que han deixat de tenir de rus.

Ja gairebé no esgarrifen el burgesisme mudat que emplena la nostra primera sala d'espectacles.

«El poble no vol la guerra», per Agustí Collado i Roig Ginbernau.

Molts crits, moltes frases i molt proletariisme per a demostrar-nos que el poble no vol la guerra.

¿I què n'han de fer del poble, els dirigents d'un Estat? Sense guerra què portarà la història i què podran aprendre els nostres fills en els col·legis oficials.

Nosaltres recordem el nom de cent combats —noms que el mestre ens feia dir cantant— i és una de les coses que recordem amb més fruïció dels nostres temps de col·legi.

¿Com resistir unes propagandes antibèl·liques que ens poden treure la sort que un fill nostre pugui ésser el «soldado desconocido» de la tomba simbòlica?

ESQUELLOTS

del nos.

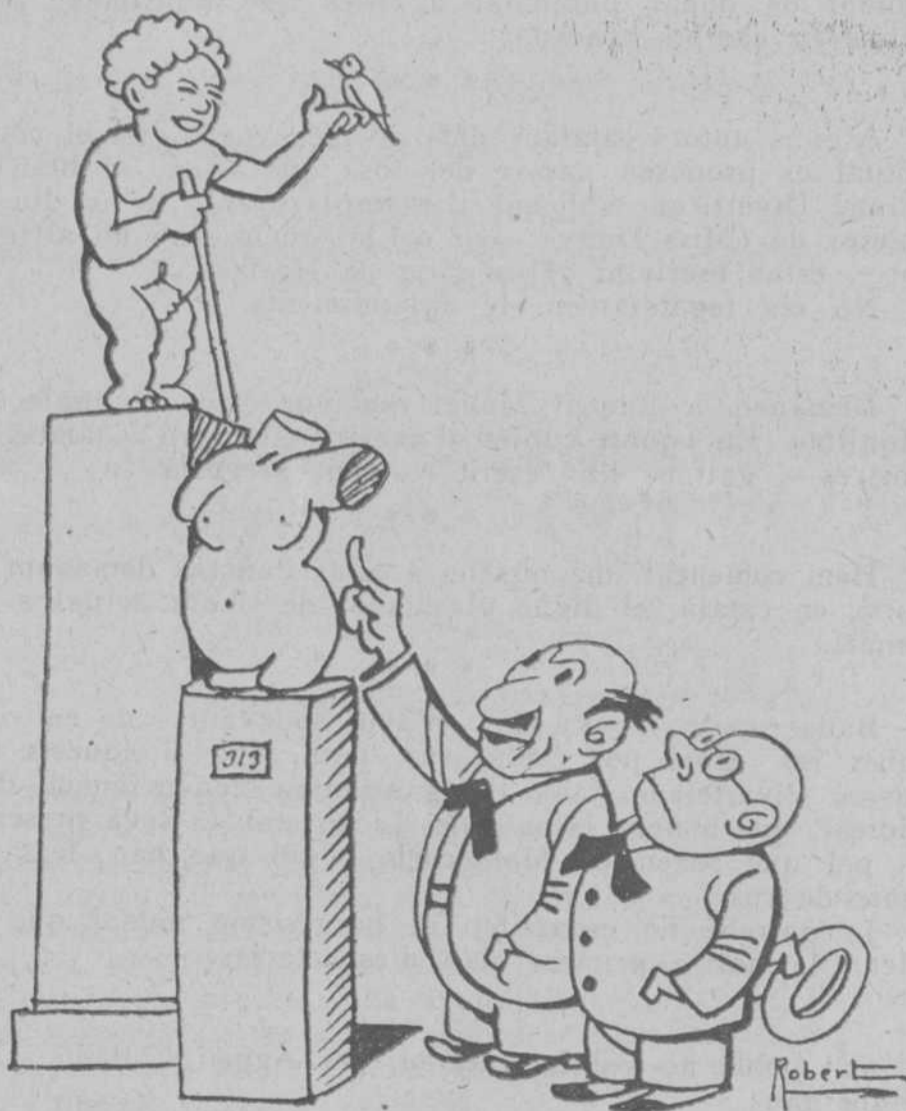
Ningú no negarà que les dretes són els partits de la intel·ligència i de la cultura il·lustrada. En uns partits que comprenen des de l'«A B C» fins a la «Ceda», no hi poden haver analfabets.

Hem llegit que el fet que una dona casada alemanya parli malament de Hitler en la intimitat de la llar és considerat com un greu incompliment dels deures conjugals i això sol és ja motiu suficient perquè el marit pugui demanar el divorci.

Esperem amb candeletes veure com els bon exemples s'estenen.

Uns núvols de llagosta han fet una visita a certes comarques d'Espanya. Volen dir que no han fet tard? Fem aquesta pregunta, car sabem que la ciència posseeix actualment remeis molt eficaços contra aquestes plagues. Cosa que potser ignoren aquestes llagostes inoportunes.

Els monuments a Clavé i a Pitarrà seran tretts de llurs llocs i portats a pagès una temporada. És a dir, a extramurs. Diuen que allí on són ara fan nosa als autos que s'hi estacionen.

A l'Exposició.

—¿Aquesta és l'escultura famosa del seu gran amic Canibell?

—Què vol que li digui, això no té cap ni peus.

Desconcert.

—Què li ha semblat la cançó que acaben d'interpretar?

—A quina es refereix: a la que ha cantat ella, o a la que ha tocat ell.

Ja serà això!

Francesc Cambó, en el seu discurs dominical de Girona, va dir, entre altres coses desconcertants, que la Lliga va fer possible el pacte de Sant Sebastià, i àdhuc la vinguda de la República. Efectivament, a la Lliga li devem moltes coses; ara, que no sabríem com pagar-li com es mereix. Si de cas, ja passarem comptes més endavant.

El nostre inefable pastor ens alimenta cada setmana amb l'acostumada garbata d'alfals espiritual. La darrera que hem assaborit era gairebé menja d'àngels i, sobretot, acompanyava molt bé la copiosa llista de plats republicans i laics que fa una temporada ens serveixen a taula.

Heus ací una mostra o, si voleu, un tast:

«Por lo mismo también, los curas mandan ahora y mandarán siempre, se entiende en aquello que cae bajo su jurisdicción, que son las cosas espirituales, porque ellos, los sacerdotes, son los maestros auténticos de la verdad religiosa, los dispensadores de los misterios de Dios, y a ellos dijo Jesús: «Vosotros sois la sal de la tierra, la luz del mundo» (Mt. V, 13, 14); «El que os escucha a vosotros, me escucha a mí, y el que os desprecia a vosotros a mí me desprecia. Y quien a mí me desprecia, desprecia a aquél que me ha enviado» (Luc. X, 16).

Según esto, si queréis saber lo que habéis de creer y obrar para salvaros, los curas os lo han de enseñar.

Si queréis recibir los Sacramentos, los curas os los han de administrar. Ellos os bautizan, ellos os absuelven; ellos os abren la puertecita del dulce Sagrario y os alimentan con el pan eucarístico, y ellos os han de abrir también, con la última absolución, la puerta del Cielo.

¡Oh pueblos! Venerad y amad a vuestros curas, que ellos son vuestros padres espirituales.»

**PER A VESTIR AMB ELEGANCIA
I PER POCOS DINERS**

Casa Bastida

Passeig de Gràcia, 18

**GRAN BASAR DE
SASTRERIA I CA-
MISERIA SISTEMA
NORD - AMERICA**

Els nostres articles i els nostres preus sempre han respost a la mateixa idealitat: facilitar **LA MAXIMA ELEGANCIA AL MES BON PREU**, amb vestits, camises, pijames, barrets, corbates i gèneres de punt.

Vestits a 15, 25, 40, 50 i 60 pessetes

Pantalons a 4'95, 7, 8, 10 i 15 pessetes

Camises zèfir a 4'95 i 7'95 pessetes

Camises de seda a 12 i 15 pessetes

Pijames a 5'95, 7'95, 12 i 15 pessetes

Si l'elegància ha estat en altres temps un privilegi, la **CASA BASTIDA** ha creat una fórmula que la fa accessible a tothom.

SECCIO DE VESTITS a mida, desde 50 pessetes, diferents formes, teles de gran fantasia estil anglès.

Tenim una secció ultra ràpida en la qual podem confeccionar tota mena d'encàrrecs en quatre hores, com també una secció de gran luxe, on es confeccionen tota mena de vestits amb bons folros i acurada confecció, amb un 50 per 100 menys que els nostres competidors.

Considerem l'estalvi la cosa més essencial, obsequiem els nostres clients amb segells d'Estalvi de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i altres presents, en proporció amb l'import de la compra.

El Dependient.—Què? posarem aquesta roba blava, que ara és moda? Una llaneta...?

La Senyora.—No! Posi'm ceda. El que ara es porta és ceda!